

A semăna cu lacrimi

„Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie. Cel care merge plângând, purtând sămânța de semănat, se va întoarce cu cântec de bucurie, purtându-și snopii“ (Psalm 126.5-6).

Domnul ne dă dreptul și posibilitatea să semănăm aici, jos, pe cale. „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu“; acesta trebuie răspândit. „Dimineața seamănă-ți sămânța și seara nu lăsa să ți se odihnească mâna“ (Eclesiastul 11.6). Începutul este ușor și suntem îmbărbătați. Entuziasmul începutului ne ridică peste greutăți și piedici. Dar sunt și experiențe prin care, mai devreme sau mai târziu, trebuie să treacă toți care în locul tainic al inimii au auzit chemarea Domnului de a semăna pentru El. Aceștia și-au jertfit timpul și ceea ce le era drag, unii chiar au renunțat la meseria lor; apoi, în slujba Domnului au putut afla că au de-a face cu un Domn bun și plin de dragoste, care poate să recompenseze însutit celor care renunță la anumite lucruri pentru El. Timpul a trecut și au venit lacrimile. Greutăți, dezamăgiri, reproșuri (care, fără îndoială, au avut intenții bune din partea celor care nu înțeleg adevărata lucrare a semănătorului), nemulțumire sau chiar cădere gravă la cei pentru care s-a făcut cel mai mult, oboseală... – inima este cuprinsă de descurajare, iar dușmanul se folosește de această stare pentru a-i determina, dacă este posibil, pe cei care au început cândva slujba cu bucurie să întoarcă spatele lucrării Domnului.

Însă Cuvântul a prezis că semănatul se face „cu lacrimi“. Dacă psalmistul pune lucrarea celor care seamănă în legătură cu lacrimile, atunci o face pentru că așa este într-adevăr în lume. Au stat altfel lucrurile cu Mântuitorul nostru iubit? Nu! „Cel care merge plângând“ a purtat sămânța de semănat. Câte lacrimi au fost pe calea Lui, câtă trudă, câtă împotrivire! Îl auzim la sfârșitul vieții Sale spunând prin gura profetului: „În zadar m-am trudit, mi-am cheltuit puterea pentru nimic și fără folos“ (Isaia 49.4).

Nu găsim în aceasta o mare îmbărbătare pentru sufletele noastre? Dacă facem o aplicație practică a ultimelor versete ale acestui psalm și lăsăm la o parte pentru moment însemnătatea profetică, vedem că semănătorii nu sunt singuri. Ei au în fața ochilor lor pe Acela care cu mult înaintea lor a cunoscut lacrimile când a pășit pe acest pământ ca Semănătorul dumnezeiesc. Este un privilegiu să semănăm pentru El. Oare nu este un privilegiu și de a experimenta „lacrimile“ de care a avut El parte deseori? Să deznădăjduim când totul pare „în zadar“ și „fără folos“? Nu, pentru că „dreptul meu este la Domnul și răsplătirea mea este la Dumnezeul meu“. „Uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre“ (Evrei 12.3).

Semănatul are loc în prezent; recolta va avea loc în viitor. „Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie.“ Sămânța trebuie să aibă timp pentru încolțire și creștere. Poate deja aici, pe pământ, inimile noastre se vor bucura de câteva spice, dar ce va fi în ziua slavei când totul va fi descoperit, ce bucurie când va veni Domnul și va spune: „Bine, rob bun și credincios...“ (Matei 25.23)! Ce răsplată pentru lacrimile din timpul semănatului!

De această bucurie nu vom avea parte doar noi. Ea va fi, fără îndoială, mare pentru noi, dar cât de mare va fi bucuria Sa? „Se va întoarce cu cântec de bucurie!“ El a părăsit prima dată cerul pentru a împlini lucrarea pe care i-a dat-o Tatăl. În această smerire, în această luptă s-a dovedit ca Cel puternic. El a biruit moartea și în fața Lui s-au ridicat porțile veșnice când S-a reîntors în slavă (Psalm 24.7). Ce bucurie când Se va întoarce din nou acasă cu ceata celor mântuiți! A doua oară se vor deschide porțile veșnice (Psalm 24.9), iar Împăratul slavei va intra pentru a Se prezenta în fața Tatălui și pentru a-i spune: „Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!“ Ce bucurie nesfârșită, ce fericire veșnică va fi în ziua aceea! Noi, cei care am avut parte cu El pe acest pământ de lacrimi, vom împărți cu El această bucurie.

Totuși ceva nu vom împărți în același mod cu El. Semănatul, lacrimile, fericirea sunt și pentru noi, dar snopii sunt roada lucrării Sale, sunt „snopii Săi“. „Se va întoarce cu cântec de bucurie,

purtându-și snopii.“ Snopii Îi aparțin Lui, ei sunt rodul muncii sufletului Său. Ei sunt roada adusă de bobul de grâu care a căzut pe pământ și a murit. Dar nu sunt umplute inimile noastre de o bucurie nemărginită, când vedem rodul suferințelor Lui nespuse de mari?

În ziua recoltei, lacrimile, care sunt atât de dureroase acum, vor fi uitate. De aceea: „Dar să nu obosim..., pentru că, la timpul potrivit, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală“ (Galateni 6.9). Să punem la inimă acest îndemn prețios. El a cunoscut lacrimile; bucuria o vom împărți cu El, iar snopii, roada semințelor răspândite în brazdele pământului cu El și pentru El, Îi vor aparține Lui. El i-a câștigat prin sângele crucii Lui.